

BCN PRODUC- CIÓ '16

Sala Gran – 27.04 al 12.06

RICARDO TRIGO *BACKGROUND IMMUNITY*

Una de les peces centrals de l'exposició és el vídeo *Background Immunity* (2016), que es projecta al final de la sala. En un moment determinat del relat, més o menys a la meitat, la veu narradora llança un missatge crucial per llegir l'obra de Ricardo Trigo: "El progrés és la nostra llibertat i la nostra limitació". Una frase senzilla i contradictòria que defineix a la perfecció la posició discursiva de l'artista.

En aquest sentit, la posada en crisi del mite del progrés i l'evolució tecnològica constant marquen el to conceptual d'una exposició centrada en l'ús de certs materials en el *display* de l'art. Amb aquesta finalitat, l'artista n'analitza l'origen i els desenvolupaments tècnics, així com les empreses i les marques que els van inventar i comercialitzar en el terreny de la indústria, l'enginyeria o la ciència. Un procés de recerca que culmina en un conjunt de peces físiques produïdes amb materials que vehiculen una certa idea d'innovació, com ara resines sintètiques (plexiglàs), plaques de polièster (Vivak) o cargols impresos en 3D (ABS o coure). D'aquesta manera, la mostra suggereix un altre tipus de nexes entre matèria i forma, un enfocament tautològic en què la materialitat de les peces no és una metodologia expositiva, sinó una finalitat discursiva que tracta sobre si mateixa.

Seguint aquesta lògica reiterativa, l'exposició genera dos àmbits de recepció autònoms i complementaris: d'una banda, les dues capelles laterals, on predomina una formalització de caràcter pictòric, i de l'altra, la Sala Gran en si, definida per una videoinstal·lació i un *ready-made*.

A les capelles, *Preresolutions* (2015-2016) es compon de diverses peces fetes amb plexiglàs, material patentat el 1933 pel científic alemany Otto Röhm i utilitzat a les cabines d'avions i submarins

de la Segona Guerra Mundial. Aquest detall històric va propiciar que l'oftalmòleg britànic Harold Ridley, després de descobrir que els fragments de plexiglàs no perjudicaven el teixit dels ulls dels seus pacients, inventés anys després les lents intraoculars. En aquest cas, les plaques de tipus industrial es mostren en un estat de deteriorament, amb impactes i esquerdes que hi afegeixen una nova capa formal atzarosa i fortuïta.

Oriented Combustions (2015-2016) presenta diversos rastres de fum sobre suports de polièster (Vivak) fabricats per l'empresa quimicofarmacèutica Bayer. Aquí Trigo fixa l'atenció en la representació manipulada del fum en la construcció de la identitat de Bayer: primer el reivindica a base de xemeneies que fumegen, i llavors el fa desaparèixer per ètica mediambiental. A partir de la programació d'un braç robòtic que sosté una espelma, l'artista dibuixa sistemàticament sobre el Vivak formes cremades que coincideixen amb els traços de fum de diversos documents històrics de Bayer. A més, les capelles també mostren *Handy Rules* (2016), una nova sèrie sobre plexiglàs i Vivak que inclou elements gràfics fets amb sabó (higiene) i aspirina (salut). En tots dos casos, Trigo es decanta per una gestualitat de referència tecnològica: el moviment tàctil que reproduïx el codi numèric de bloqueig d'un mòbil amb sistema Android.

En un segon nivell, totes les peces físiques de l'exposició contemplem la presència funcional i visible de *Performing Attachments* (2014-2016), una sèrie de cargols impresos en 3D per l'artista a partir de models de cargol de diverses èpoques. En alguns casos, veiem que l'aplicació dels cargols és regular i ordenada; en altres, veiem que funcionen d'una manera més aleatòria i intuïtiva.

Finalment, a la Sala Gran trobem la peça central de l'exposició: una videoinstal·lació formada per un vídeo projectat sobre les mateixes caixes de transport de les obres. Es tracta d'un exercici autocrític que, mitjançant la combinació d'imatges d'arxiu, recursos 3D, la manipulació explícita de la veu i una banda sonora composta per l'artista, s'imposa i es qüestiona com a possibilitat narrativa. Al cap i a la fi, una exhibició de l'artifici tecnològic que sustenta i al mateix temps desdibuixa el document audiovisual.

El recorregut de l'exposició es tanca amb una intervenció específica a l'espai central de la Capella: la instal·lació d'una estufa de pèl·lets, material ecològic de combustió renovable que redueix molt les emissions de CO2. A l'interior, entre els pèl·lets que es consumeixen, podem veure alguns dels cargols impresos en 3D resistint, heroics, el foc de l'estufa. I és aquí, en aquesta victòria, on resideixen l'alliberament i la condemna del progrés.

Ricardo Trigo és llicenciat en Belles Arts i té un màster en Producció i Recerca Artística per la Universitat de Barcelona, on està acabant el doctorat. Al llarg de la seva trajectòria, la seva obra s'ha anat centrant en àmbits de la recerca sensibles al camp semàntic de les noves tecnologies. Ha exposat en espais com ara la Fundació Suñol de Barcelona, la galeria Estrany de la Mota de la mateixa ciutat, el Museu de l'Empordà de Figueres, la Fundació d'Espais d'Art Contemporani de Girona, el Taidemuseo d'Imatra (Finlàndia) i el Centre Cultural Universitari de Corrientes (Argentina). De manera paral·lela a la seva activitat artística, des del 2014 dirigeix la Junefirst Gallery, juntament amb Sira Pizà, a Berlín, ciutat on viu actualment.

David Armengol